

Проповед 311

Да бъдем верни и да се доверим

Прочит: Матей 14, 13 - 21

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Какво означават доверието и верността в нашия свят? Какво означава да се довериш на някого, да си верен на някого? Труден въпрос. Разбира се, на теория ние лесно можем да кажем значението на тези две понятия, но какво означава това на практика е трудно да отговорим. Да се верен и да се довериш на някого са две неща, които до такава степен са изгубили смисъла си, че не значат нищо за съвременния човек. Съвременният човек е верен само на себе си и се доверява само на себе си. И, разбира се, често се проваля. Затова и хората днес са толкова нещастни и нямат никаква надежда. Всеки един човек в този свят осъзнава ограничеността на собствените си възможности и затова не може да бъде истински щастлив. Особено важно е доверието и верността за нас като християни. Без да имаме доверие към Бога и да сме Му верни, ние бързо можем да пропаднем и да загубим посоката в този свят. Една случка разказва следното: *По време на гражданската война един човек от Северна Каролина, щат, в който хората били пословични със своята стриктност и изпълнителност, бил мобилизиран. И така, редник Джим Уеб бил мобилизиран направо от фермата си и след като получил едноседмично обучение, бил изпратен в една дивизия да изпълнява дълга си, без да е научил много за живота в армията. Полкът му участвал във военна операция в близост до една река. Командирът възложил на Джим да охранява едно място близо до реката и при никакви обстоятелства да не напуска поста си, като не позволява никой да премине без да каже паролата. Офицерът му обещал след два часа да бъде сменен. Точно след два часа офицерът се върнал, за да открие, че Джим го няма никакъв. Той търсил дълго и усърдно, но не открил и следа от него. След това извикал най-напред тихо, а после по-силно. Опитвал се да разбере дали Джим е някъде наоколо или е попаднал в плен на врага. Най-накрая се чул гласът на Джим, който идвал някъде от средата на реката. Какво правиш там? – попитал разгневно офицерът – Не ти ли казах да не напускаш поста си? Тогава Джим отговорил: Не съм помръднал нито сантиметър, но реката придойде. Ние трябва да бъдем верни. Нуждаем се от такава вяроност. Живеейки в един свят, който ни притиска отвсякъде, ние трябва да оставаме верни на Бога. Текстът, който чухме преди малко, е една от най-известните случки в Новия завет. Тя се споменава и в четирите евангелия – това е единственото чудо, което се споменава във всички евангелия. То крие под повърхността си много повече от това, което виждаме на пръв поглед. Говори именно за доверието и верността към Бога, говори за това, че когато сме с Бога, може да се случи и невероятното, това, за което дори и не сме мечтали. Ключът към всичко това обаче е верността към Бога. В Псалм 18 (27-31) се казва: **“Защото оскърбен народ Ти ще спасиш; а очи горделиви ще смириш. Защото Ти ще запалиш светилото ми; Господ, Бог мой, ще озари тъмнината ми. Защото чрез Тебе разбивам дружина; чрез Бога мой прескачам стена. Колкото до Бога, Неговият път е съвършен; словото на Господа е опитано; Той е щит на всички, които уповават на Него. Защото кой е Бог освен Господ? И кой е канара освен нашият Бог?”** Понякога, както между впрочем и в този случай, Бог иска от нас неща, които ние не можем да си представим, не виждаме как ще се случат, или ни се струват абсолютно невъзможни, Тогава имаме избора или да се доверим, или да се откажем, и често, ако се доверим, ако направим стъпката на вяра, пред нас се отварят широки врати и резултатите са много по-големи, отколкото сме очаквали или сме мечтали. Но пак, ключът за всичко това се нарича доверие, вяроност, и може би към това трябва да прибавим*

и смелостта да направим първата крачка. Бог иска да сме Му верни, да Му се доверим и да сме смели.

2. Храната. Храната е нещо важно за човека. Без храна не е възможно да оцелеем. Нуждаем се от храна. Ние живеем в общество, в което има много излишъци. Колкото и да си говорим за това колко лошо живеем, в нашето общество има много повече излишък, отколкото ние предполагаме. По новините и филмите, а и не само там, сме виждали богато отрупани маси с какво ли не. На фона масите, които можем да видим по различни светски събития, дори и на фона на нашите маси по домовете ни, храната, която Исус предлага, изглежда много бедна. Учениците разполагат с пет хляба и две риби. Между двете картини има голяма разлика – богатия бюфет и няколкото хляба и риби. Голяма е обаче и разликата след това. Обикновено от големите и отрупани маси остават само трохи. Спомням си, че преди малко по-малко от 6 години имаше едно такова събитие. На нашата сватба тук в тази църква бяхме предвидили малка почерпка, която трябваше да се осъществи в малкия салон на църквата ни. Тя беше предвидена за хората, които бяха тук и беше точно така, като тези, които описах в началото – красива и добре оформена, масите бяха като за изложба, отрупани с вкусни неща. След богослужението обаче, когато обявиха, че ще има почерпка, голяма група хора се понесе надолу и докато ние с булката слезем, за да поздравим гостите, от красиво оформената храна бяха останали само трохи и опаковки. Това е резултата от нашето човешко изобилие. При Исус Христос обаче нещата се развиват по съвсем различен начин – там трохите са в началото – само пет хляба и две риби – изобилието е накрая – **“И всички ядоха и се наситиха; и вдигнаха останалите къшеи - дванадесет пълни коша. А онези, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже освен жените и децата.”** Чудото се случва и накрая не остават трохите, а остава изобилието, надхвърлящо всяка човешка представа. Във всичко това ясно можем да разчетем посланието, което Исус Христос ни оставя. В този свят има изобилие и, въпреки това, хората се хранят с трохи. И това е съвсем очевидно – в един свят, който има достатъчно ресурси да се изхрани, има невероятно много хора, които умират от глад – повече от един милиард са недохранените хора в света, 5.8 млн са само децата, които умират от глад. Такова е положението в този свят. И обратно, там където хората срещнат Исус Христос, нещата изглеждат по различен начин – там ние отиваме с трохите си, а излишъкът е повече от това, които сме имали в началото. Бог идва при нас, когато ние осъзнаем нашата бедност и безпомощност, и когато Му се доверим, тогава Бог може да превърне нашата недостатъчност в изобилие. Крачката, от която се нуждаем, се нарича доверие; ако искаме да имаме успех, то трябва да предадем всичко в Божиите ръце и да знаем и помним, че Този, Който е пожертвал живота си, ще ни подари всичко: **“И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?”** (Римляни 8, 31-32).

3. Исус и учениците. Извършвайки това чудо, Исус искаше да покаже на своите ученици как чудото може да стане реалност. Това е урок и за всеки един от нас. Много често в живота ни ние сме толкова скептични към бъдещето си и към това, което ни предстои, дори към това, което Бог иска от нас, че се проваляме. Учениците не са имали никакво намерение да хранят хората: **“като се свечери, учениците дойдоха при Него и казаха: Мястото е уединено и времето вече напредна; разпусни народа да отиде по селата да си купи храна.”** Това не е наша грижа, време е да приключваме беседата, нека хората да се погрижат сами за себе си. Исус обаче има съвсем друг план за вечерта. За него грижата за хората не се изчерпва с беседата, която е провел. Той се грижи не само за духовното състояние на хората, но и за техните тела. Когато Исус дава, Той дава изобилно.

3.1. Това е задача за учениците. Първото, което Исус казва на своите ученици е: **“А Исус им каза: Няма нужда да ходят; дайте им вие да ядат.”** Много съвременни тълкуватели се опитват да разтълкуват и обяснят това чудо, както и много други между впрочем, по един твърде обикновен начин. Опитват се да обяснят чудото по човешки. Така тези хора казват, че това, което Исус е имал пред вид, казвайки тези думи, било учениците да накарат хората да извадят храната, която така или иначе си носили по торбички и бохчички; хората ги извадили и така се събрала достатъчно храна. Обаче, това е твърде несъстоятелно обяснение. Първо,

вероятно учениците вече бяха проверили какво е състоянието, защото тяхното първо предложение е да пуснат хората да си отидат по селата, за да си купят храна; второ, Исус ясно казва, че хората не трябва да си ходят, а учениците трябва да им дадат. Исус вярва, че тази задача е по силите на учениците – той казва: **“дайте им вие да ядат”**. Това е във вашите възможности, това е във вашите способности. Бог ни прави способни да вършим чудеса. Това не е заради нас или нашите способности, а заради Божията сила и Божия Дух, които са в нас. Бог ни прави способни. По нататък в Деянията на апостолите виждаме апостолите и христовите последователи да вършат чудеса с Божията сила.

3.2. Сигурността в неуспеха. Второто, което прави впечатление в тази история във взаимоотношенията между Исус и учениците е това колко сигурни са те в неуспеха си – **“А те Му отговориха: Имаме тук само пет хляба и две риби.”** Думата, която прави впечатление, е **“само”**. Това е дума, която показва недоверие и несигурност. Учениците бяха сигурни, че няма как да успеят. Донякъде това поведение е разбираемо – пред тях има едно голямо множество от хора – “пет хиляди мъже освен жените и децата.” Като се вземат предвид жените и децата, и това, че много вероятно там имаше много повече жени и деца, отколкото мъже, сигурно там имаше повече от 20 000 човека. Учениците гледаха хората, гледаха петте хляба и двете риби и сметката им не излизаше. Физически не можеха да си представят как да разделят хляба и рибите на толкова народ, а за нахранването им и дума не можеше да става. Това е така, когато гледаме с очите на хората – тогава по човешките сметки 1 + 1 е винаги 2. Когато обаче гледаме с духовните си очи, тогава 1 + 1 не винаги е 2, понякога е 3, понякога 5, а понякога дори и 100 или 1000. Когато Бог дава, Той дава не по нашите човешки сметки, а дава много по-изобилно, много по-богато, дава с размер, който надвишава нашите разбирания. Много често ние обаче разсъждаваме както учениците, често сами на себе си и на другите обясняваме как една работа няма да стане. Пресмятаме и изчисляваме, но по нашата човешка аритметика, и, както учениците, казваме – да, искаме да се получат нещата; но все пресмятаме и обясняваме как ресурсите са ни малко. Нужно е да се доверим на Бога и да разчитаме на Неговата сила и тогава пред нас ще се отворят врати и възможности, за които не сме се и надявали или пък мечтали.

3.3. Благословието. Там, където нашите възможности и вяра свършат, Исус се намесва: **“А Той им каза: Донесете ги тук при Мене. Тогава, като заповяда на народа да насяда на тревата, взе петте хляба и двете риби, погледна към небето и благослови;”** Важно напомняне е, че Исус Христос не просто махна с ръце, както правят някои магьосници и илиuzionисти. Исус ясно показва откъде идва чудото. Той погледна към небето и тогава благослови. Когато правим каквото и да било в този свят, трябва да съзнаваме, че се нуждаем от Божието благословение. Ако Бог не благослови, нашите усилия ще останат безплодни. Ние трябва да осъзнаем колко много се нуждаем от Божието благословение. Понякога ние полагаме много усилия и разчитаме само на себе си. Трябва да помним че: **“Всяко дадено добро и всеки свършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна.”** (Яков 1, 17). Всичко, което получаваме в този свят, всяко добро нещо е дар от Бога. Ние, хората, обичаме да се прехласваме по това, което сме направили, показваме купите, които сме спечелили, резултатите, които сме постигнали. Обаче много малко от нещата, които сме постигнали, са плод на нашите усилия. Всичко е дар от Бога. Това е нещото, което Исус показва. В този случай действието му има стойност и на благодарност. Той благодари за храната, която Той и тези около 20 000 души могат да имат. И забележете, нямаше никакво значение колко малко е храната и колко много са хората. Исус беше благодарен за това, което има в ръцете. Това е нещо, което ние трябва да запомним – не трябва да го забравяме при никакви обстоятелства. Благодарни ли сте за всичко, което Бог ви е подарил, благодарни ли сте за храната и дрехите, за облеклото, водата и въздуха, благодарни ли сте за всички онези неща, които ние отдавна считаме за разбиращи се от само себе си? Не забравяйте да благодарите; защото всяко добро идва от Бога; живеете благодарни, бъдете благодарни. Благодарността може да промени живота ви и да бъдете истински щастливи.

3.4. Бог променя този свят и върши чудеса чрез нас, хората. Защо Бог не раздаде храната сам? В текста се казва: **“и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците - на**

народа.” По-простият отговор би бил, че Спасителят не е имал физическата възможност да го направи, все пак хората са били много. В действията Му обаче има и нещо друго, което е показателно. Исус дава хлябовете и рибите на учениците, за да ги дадат на хората. Бог дава посланието си на хората, за да го занесат на другите хора. Бог не се явява на всеки един човек, въпреки че има такива случаи. Ние обаче сме призвани да занесем храната на живота на хората. Той я е дал на нас, ние трябва да дадем на другите и те на следващите. Така се е разпространило християнството. То не е дошло автоматически при хората. Бог се е открил на хората, имал е ученици и свидетели на Неговата смърт и Неговото възкресение, Неговите ученици са занесли вестта на други хора. Така тази вест е стигнала до нас. Ние трябва да я предадем на другите. И ако ние сме верни, Бог ще ни употреби да направим чудеса, по големи, отколкото сме очаквали.

3.5. Резултата. Всичко, което се случва има и резултат: **“И всички ядоха и се наситиха; и вдигнаха останалите къшеи - дванадесет пълни коша. А онези, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже освен жените и децата.”** Резултатът е изненадващ – храната не само че стига, но и събират цели дванадесет коша след това. Помислете само какъв баланс ни оставя тази история след себе си – няколко хляба и риби, и след нахранването на 20 000 човека остават 12 коша. Този резултат е изненадващ и невероятен, но само за онези, които не познават Божията благодат. Бог действа така. Ти носиш малкото, което имаш, Бог благославя и ти получаваш много повече, отколкото си имал. Това е резултатът на верността и на доверието. Когато се довериш на Бога, оставиш всичко в Неговите ръце, резултатът е винаги добър. Там, където се предадем в Божиите ръце, Бог благославя и то изобилно, повече от всяка наша надежда.

4. Успехът на благовестието. Тази история е удивителен пример за успеха на благовестието. Исус насърчава своите ученици да вървят смело и да занесат посланието, което им е поверил. Те отиват със своите слаби дарби и способности – спомнете си какви бяха учениците. Те не бяха най-добрите и най-съвършените, те не бяха много. Исус обаче ги събра, обучи, благослови и изпрати, и тези ученици промениха света. Не много хора, а само дванайсет, или – в разширения кръг – седемдесет ученици, които със слабите си сили се съгласиха да носят посланието на благовестието до този свят. За такива хора, които Му се доверят и го следват, които живеят благовестието и вървят, следвайки Бога в този живот, Бог предвижда невероятен успех, изобразен с 12 пълни коша. Тези 12 коша носят също своето послание – те изобразяват 12-те племена на Божия народ, които ще намерят своето спасение, но също така изобразяват и невероятното разнообразие на спасени хора, които са част от този свят. Бог ще даде плод на своите последователи и този плод ще бъде невероятно голям на фона на това, което сме инвестирани. Ние сме носители на Божията блага вест, доверете се на Бога, бъдете Му верни и успехът ще дойде – не за наша, а за Божия слава.

5. Заключение. Бог ни учи да Му бъдем верни и да Му се доверяваме във всичко, което правим. В този свят, ние претендираме за изобилие, а имаме недостиг; при Бога е различно – там ние отиваме с трохите си, а излишъкът е повече, отколкото това, които сме имали в началото. Бог идва при нас, когато ние осъзнаем нашата бедност и безпомощност, и когато Му се доверим, тогава Бог може да превърне нашата недостатъчност в изобилие. Извършвайки това чудо, Исус искаше да покаже на своите ученици как чудото може да стане реалност. Това е урок и за всеки един от нас. Това е задача за учениците, а значи и за всички нас. Ние трябва да се научим да не сме несигурни успеха си, да не разсъждаваме като учениците – често сами на себе си и на другите да обясняваме как една работа няма да стане. Ние трябва да разберем, че се нуждаем от Божието благословение. Ако Бог не благослови, нашите усилия ще останат безплодни. Трябва да разберем, че Бог променя този свят и върши чудеса чрез нас, хората. Ако сме верни, Бог ще ни употреби да направим чудеса, по големи, отколкото сме очаквали. А всичко, което се случва, има и резултат. Нека да не забравяме, че ние сме носители на Божията блага вест. Доверете се на Бога, бъдете Му верни и успехът ще дойде – не за наша, а за Божия слава. Бог ни учи да живеем по неговите стандарти и ако го направим, животът ни ще се промени из основи и ние ще живеем за Божия слава. Амин.